

— Ki vagy? — kérdé az aga meglepetve az ellenfél remek vágásai által.

— Akárki vagyok, — szólt Kis Kampó nyugodtan, — fölösleges a bemutatás, mert mi úgy sem találkozunk többé ebben a világban egymással. Egyikünk itt marad.

— Ám legyen!

S ezzel újra egymásra rohant a két levante. Jó szerencse, hogy elkapta a fejét Kis Kampó, mert menten szörnyet halt volna a Hubias rettentő csapásától. De Kis Kampó sem volt ám rest, visszavágott hatalmasan, s ha a Hubias lova félre nem ugrik a gazdájával, bizony nem tudom én, mi lett volna.

Egy negyedóráig tartott már a harc, a lovakról csurgott a verejték, de vér nem, míg végre Kis Kampó egy cselvágással végighasította a Hubias váll-lapockáját. Magasra szökött fel a friss vér, Hubias kezéből kiesett a kard.

— Rád ösmerek. Te Kis Kampó vagy, — hörögte a török aga.

— Te pedig rögtön a Mohamed próféta vendége leszel a paradicsomban, — szólt Kis Kampó s olyan ádáz erővel sujtott feléje, hogy feje legott elvált a törzsétől.

Ezzel be nem várva, míg a szájtató várnép üldözőbe veszi, újra beugratott a Tiszába, s nagy »éljen«-rivalgások között uszott ki övéjhez a tulsó partra.

A szegedi várban török basák székeltek ezentul, egészen a török iga lerázásáig, de Kis Kampó nevét soha többé nem felejtették el.

(Mikszáth Kálmán.)

Boldogasszony Anyánk

Bus szivem elfogul, könny fakad szemembe,
Midőn Magyarország sorsa jut eszembe.
Nem tudok gondolni szép hazám multjára,
Hogy meg ne induljon könnyeimnek árja.

S ekkor, mint az elmúlt idők szellemének
Bús hangja, megzendül szivemben az ének,
Mellyel jobb eleink, midőn bajba estek,
Az Isten anyjához sirva esedeztek...
Sirva szólt az ének: „Boldogasszony, anyánk!
Nagy inségben lévén, így szólít meg hazánk:
Magyarországról, romlott hazánkról,
Ne feledkezzél el szegény magyarokról!”

Elementek csatára, vittak, elvérzettek,
Uj hősök szállottak a sikra helyettek,

S míg ők a hazáért véreket ontották,
A családok itthon buzgón imádkozták,
Sirva imádkozták: „Boldogasszony, anyánk!
Nagy inségben lévén, így szólít meg hazánk:
Magyarországról, romlott hazánkról,
Ne feledkezzél el szegény magyarokról!”

Midőn a bosszús ég legnagyobb csapása,
A pártviszály rontott a szegény hazára.
A jobbérzésűek, kikben sirt a lélek,
Látván, mint üldözik egymást a testvérek,
Fájdalmasan zengték: „Boldogasszony, anyánk
Nagy inségben lévén, így szólít meg hazánk:
Magyarországról, romlott hazánkról,
Ne feledkezzél el szegény magyarokról!”

Midőn a jó erkölcs s régi szent szokások
Romlásnak indulván, eljött a nagy átok,
Az elkorcsosodás és hűtlenség átka,
Mely a sirt még minden nemzetnek megásta;
Kikben önzéstől ment hazaszeretetnek
Szent tüze még lángolt, a nemesebb lelkek
Szivrendítve zengék: „Boldogasszony, anyánk
Nagy inségben lévén, így szólít meg hazánk:
Magyarországról, romlott hazánkról,
Ne feledkezzél el szegény magyarokról!”

Nem tudok gondolni szép hazám sorsára.
Hogy meg ne induljon könnyeimnek árja.
S ekkor, mint az elmúlt idők szellemének
Bús hangja, megzendül szivemben az ének:
Keseregve zengem: „Boldogasszony anyánk-
Nagy inségben lévén, így szólít meg hazánk:
Magyarországról, romlott hazánkról.
Ne feledkezzél el szegény magyarokról!”

(Tárkányi Béla).

A zeleméri fegyverkovács

Debrecenből kanyargott egy széles út föl Szabolcs megye felé. Ezen út mellett, közel a zeleméri templomhoz, volt egy koresma, s a koresmához tartozott a kovácsműhely. A koresma is, a kovácsműhely is Fekete Péter uram tulajdona volt. Fekete Péter uram pedig kiváltságos szabadhajdu volt, aki kettős mesterségéből gondtalanul megélt.